

HORVÁTH ISTVÁN

A SEMMI MÉLYE FELETT

Ti, kik sose féltetek,
betűim, most mért remeg
formátok, a volt szilárd?
Milyen hatalom kiált
rám, hogy elhagyott erőm?
S minden reményt elnyelőn
milyen vihar közeleg?

Lángol vérpiros meleg.

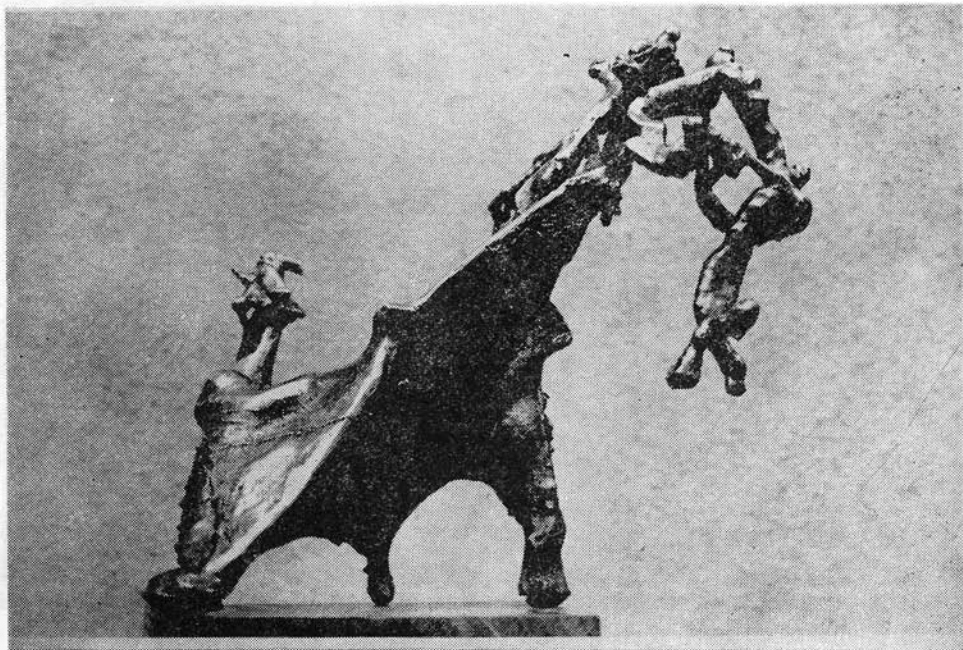
Agyam úszva, lebegőn
elszáll, s zajgó agyvelőm
mélyén száz villám szakad.
Fuvolák sikoltanak.

Elolvad a kórterem;
föld, ég, s csak a végtelen
semmi, semmi, s én vagyok.

Betűim, ne hagyjatok!

Istent-teremtő szavak,
rátok bízom magamat:
a semmi mélye felett
imbolygó életemet.

Központi Kórház, 1974.

Lugosi László: Cifrafarkú óriás állat